

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: B. V., zast. JUDr. Zdeňkem Koschinem, advokátem, se sídlem Praha 5, Štefanikova 48, proti žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2004, č. j. 10 Ca 198/2003 – 30,

takto:

I. Kasační stížnost s e z a m í t á .

II. Žádnému z účastníků s e n e p ř i z n á v á právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna zástupci žalobce JUDr. Zdeňku Koschinovi, advokátu, se sídlem Praha 5, Štefanikova 48, s e s t a n o v í ve výši 2558,60 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále jen „žalované“) ze dne 8. 9. 2003, byla zamítnuta žádost žalobce (dále též „stěžovatel“) o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. (o poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníkům národního boje za osvobození, politickým vězňům a osobám z rasových nebo náboženských důvodů soustředěných do vojenských pracovních táborů a o změně zákona č. 39/2000 Sb., o

poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 – 1945) s odůvodněním, že nárok na poskytnutí jednorázové peněžní částky stěžovateli nevznikl, protože v době, za kterou požadoval odškodnění (od 5. 12. 1981 do 30. 1. 1982 a od 1. 7. 1993 do 30. 9. 1993) stěžovatel nebyl ve vazbě nebo výkonu trestu odnětí svobody, ale v psychiatrické léčebně H. B., přičemž navíc se na dobu od 1. 7. 1993 do 30. 9. 1993 zákon č. 261/2001 Sb. již nevztahuje.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas podání, označené jako „odvolání“ ze dne 16. 9. 2003, které bylo posouzeno jako žaloba. V této „žalobě“ stěžovatel zejména namítal, že byl vězněn v psychiatrické léčebně, požadoval od MZd ČR vystavení příslušných dokladů o svém věznění, zakládající jeho nárok na odškodnění, MZd ČR mu však vystavení těchto dokladů odmítlo. Stěžovatel navrhoval, aby mu bylo přiznáno odškodnění jednorázovou částkou 60 000 Kč, dále úroky z prodlení a náklady řízení.

V písemném vyjádření ze dne 6. 4. 2004 žalovaná uvedla, že napadeným rozhodnutím byla žalobcova žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona zamítnuta, neboť žalobce v rozhodné době nebyl vězněn, ale umístěn v psychiatrické léčebně. Dále uvedla, že pokud jde o trest odnětí svobody, uložený žalobci rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 30. 9. 1982, sp. zn. 1 T 233/82, a zrušený usnesením Okresního soudu v Kolíně ze dne 23. 6. 1996, sp. zn. 2 Rt 16/90, podle zákona č. 119/1990 Sb., jeho výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu 2 roků. V průběhu trestního řízení byl žalobce v rámci znaleckého zkoumání z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, umístěn na psychiatrické pozorování. Zákon č. 261/2001 Sb. se na pobyt v psychiatrické léčebně nevztahuje, a žalovaná proto navrhla, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 8. 6. 2004, č. j. 10 Ca 198/2003 – 30, žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zamítl. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí, jakož i řízení předcházejícího jeho vydání, v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti rozhodnutí, dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalované odpovídá zákonu. Poukázal na ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb., podle něhož se zákon vztahuje na občany České republiky, kteří byli věznění mezi 25. 2. 1948 a 1. 1. 1990, a u kterých bylo rozhodnutí o jejich věznění zcela nebo částečně zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb. nebo podle zákona č. 198/1993 Sb., a uvedl, že z dikce zákona je nesporné, že nárok je přiznáván osobám, které byly vězněny v rozhodné době. Dále uvedl, že v dané věci je nesporné, že stěžovatel nebyl v rozhodné době, tj. od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990, ve vazbě ani ve výkonu trestu, neboť jediný uložený trest, který byl doložen, byl sice trestem odnětí svobody, ale jeho výkon byl podmíněně odložen a z evidence vězňů bylo rovněž doloženo, že k nařízení výkonu trestu odnětí svobody nedošlo, a žalobce nebyl ve vězení. Tuto skutečnost ani sám žalobce nevyvrací, sám se domáhá odškodnění za dobu strávenou v psychiatrické léčebně. Zákon č. 261/2001 Sb. nevyslovuje, že odškodnění náleží i za jiný způsob omezení osobní svobody podle tehdy platných předpisů. Dále Městský soud v Praze uvedl, že v případě doby od 5. 12. 1981 do 30. 1. 1982, za niž žalobce uplatnil nárok na odškodnění, nemohl být nárok přiznán předně proto, že nešlo o věznění, a nadto pak šlo o dobu kratší tří měsíců (zákon č. 261/2001 Sb. ve svém ustanovení § 5 odst. 4 přiznává odškodnění za dobu delší tří měsíců). Pokud jde o další dobu od 1. 7. 1993 do 30. 9. 1993, za niž žalobce také uplatnil nárok na odškodnění, k tomu soud uvedl, že nejde o dobu spadající do rozhodného období, a proto rozhodnutí napadené žalobou není v rozporu se zákonem, jestliže za tuto dobu (aniž byl doložen způsob omezení osobní svobody) nárok nepřiznalo.

Včas podanou kasační stížností ze dne 16. 7. 2004, vyslovil žalobce nesouhlas s rozsudkem

Městského soudu v Praze, jímž byla jeho žaloba zamítnuta. Poukázal na to, že v tzv. psychiatrických zařízeních byl vězněn a mučen jako odpůrce totalitního režimu, a odmítnutí odškodnění označil za odporující čl. 1 Listiny základních práv a svobod. Dále uvedl, že je morální povinností ČR dobrovolně mu uhradit částku danou zákonem č. 261/2001 Sb.

Stěžovatel podal kasační stížnost, aniž by byl zastoupen advokátem, současně však požádal o bezplatnou právní pomoc.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 3. 8. 2004, č. j. 10 Ca 198/2003 – 38, ustanovil stěžovateli zástupcem JUDr. Zdeňka Koschinu, advokáta se sídlem Praha 5, Štefánikova 48, a jeho prostřednictvím uložil žalobci odstranit nedostatky kasační stížnosti. Zástupce dopisem ze dne 3. 6. 2005 Nejvyššímu správnímu soudu sdělil, že „byl ustanoven k zastupování pouze k odstranění nedostatků kasační stížnosti a zaslání tohoto podání soudu“. Nejvyšší správní soud však ustanovení zástupce vyhodnotil jako ustanovení pro celé řízení o kasační stížnosti.

V doplnění kasační stížnosti sepsaném advokátem stěžovatele JUDr. Zdeňkem Koschinou, zasláném soudu po opakované výzvě, stěžovatel zejména uvedl, že podle jeho stanoviska je na jeho nucené umístění v psychiatrické léčebně, za situace, kdy k tomu nebyly zákonem předpokládané důvody, nutno hledět jako na věznění, tedy umístění v řádném typu věznice, jako kdyby byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. K posouzení toho, zda umístění stěžovatele v psychiatrické léčebně bylo zákonné či nikoliv a zda je bylo možno či nutno považovat za věznění či nikoliv, soud prvního stupně neměl žádné podklady. Za důvod kasační stížnosti označil ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) tvrzenou nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, jakož i nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí. Nezákonnost spočívala podle stěžovatele v postupu, který byl podle něj v rozporu s ustanovením § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb., včetně ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 119/1990 Sb. a zákona č. 198/1993 Sb., nepřezkoumatelnost potom stěžovatel spatřoval v nedostatku důvodů k posouzení, zda umístění v psychiatrické léčebně je nutno považovat za faktické věznění či nikoliv.

Navrhl, aby Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2004, č. j. 10 Ca 198/2003 – 30, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu projednání.

Žalovaná se ve svém vyjádření ze dne 23. 2. 2005 odvolala na zákonné podmínky pro vznik nároku na odškodnění podle zákona č. 261/2001 Sb. a uzavřela, že vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl v rozhodné době ani ve vazbě, ani ve výkonu trestu odnětí svobody, ale byl hospitalizován v psychiatrické léčebně, nespĺňuje podmínky pro přiznání jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb., neboť ustanovení zákona nelze interpretovat způsobem použitým v kasační stížnosti. Proto navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti, a neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti je jeho úkolem posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvod či důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelem

Vzhledem k tomu, že stěžovatel za tyto důvody označil důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. zabýval se Nejvyšší správní soud naplněním těchto stížnostních důvodů.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že nesprávné posouzení právní otázky soudem může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc nesprávný právní předpis, než měl použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak tento nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky soudem může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo byl sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Taková pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Městského soudu v Praze neshledal.

Stěžovatel namítal, že předcházející řízení bylo v rozporu s ustanovením § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb., včetně ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 119/1990 Sb. a zákona č. 198/1993 Sb.

Především je nutno uvést, že na posuzovanou věc aplikoval Městský soud v Praze správný právní předpis, jímž je zákon č. 261/2001 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníkům národního boje za osvobození, politickým vězňům a osobám z rasových nebo náboženských důvodů soustředěných do vojenských pracovních táborů a o změně zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 – 1945. Ustanovení § 2 odst. 1 tohoto zákona stanoví, že „Zákon se vztahuje na občany České republiky, kteří byli vězněni mezi 25. únorem 1948 a 1. lednem 1990 a u kterých bylo rozhodnutí o jejich věznění zcela nebo částečně zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů, nebo podle zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, (dále jen "politický vězeň").“

Z uvedeného je zřejmé, že tato zákonná úprava odškodnění ve svém režimu váže na kumulativní splnění tří podmínek. Především musí být splněna podmínka, že žadatel o odškodnění je občan České republiky, dále za druhé, musí jít o občana, který byl vězněn v období mezi 25. 2. 1948 a 1. 1. 1990, a konečně za třetí, že rozhodnutí o věznění takových občanů bylo zrušeno buď podle zákona č. 119/1990 Sb., nebo podle zákona č. 198/1993 Sb. V posuzované věci je nepochybné, že stěžovatel byl a je občanem České republiky, první zákonnou podmínku tedy splňuje, sporné však mezi účastníky je, zda stěžovatel splňuje zbývající dvě podmínky. Pokud jde o podmínku druhou, do rozhodného období spadá ze stěžovatelem uplatňovaných dob jen doba od 5. 12. 1981 do 30. 1. 1982 (druhá z uplatňovaných dob – od 1. 7. 1993 do 30. 9. 1993 je zcela mimo rozhodné období, a zákon č.

261/2001 Sb. se na ni mimo jakékoliv pochybnosti nevztahuje), přičemž stěžovatel netvrdí, že by v uváděné době byl ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody, uvádí po celou dobu řízení, že byl v tzv. psychiatrické léčebně, nicméně tento nedobrovolný pobyt považuje za rovnocenný faktickému věznění. K tomu Nejvyšší správní soud připomíná, že nedostatek důvodů pro posouzení, zda šlo či nešlo v daném případě o věznění, je podle stěžovatele také důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že posouzení této jmenovité námitky je nutno spojovat právě se třetí podmínkou, vymezenou citovaným § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. V jejím smyslu se vězněním, na jehož odškodnění bylo možno vztáhnout režim zákona č. 261/2001 Sb., může rozumět výlučně takové věznění, u něhož bylo, a tedy především mohlo být, rozhodnutí o něm (tj. o věznění) zrušeno, a to buď podle zákona č. 119/1990 Sb., nebo podle zákona č. 198/1993 Sb. Ostatně i stěžovatel namítá nesprávné právní posouzení věci právě ve spojení s těmito zákony, a je si zřejmě vzájemných souvislostí těchto zákonů vědom.

Ze zákona č. 119/1990 Sb. je třeba připomenout jednak ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 119/1990 Sb., který stanoví: „Účelem zákona je zrušit odsuzující soudní rozhodnutí za činy, které v rozporu s principy demokratické společnosti respektující občanská politická práva a svobody...“, a dále ustanovení § 2 odst. 1 téhož zákona specifikuje o jaká rozhodnutí se jmenovitě mělo jednat. V tomto ustanovení se uvádí, že se zrušení vztahuje na: „pravomocná odsuzující soudní rozhodnutí vyhlášená v době od 25. února 1948 do 1. ledna 1990, týkající se skutků spáchaných po 5. květnu 1945,

- a) podle zákona č. 50/1923 Sb. , ve znění zákonů jej měnících a doplňujících, pro jmenovitě vymezené delikty,
 - b) podle vyjmenovaných ustanovení zákona č. 231/1948 Sb., pro zločiny, přečiny nebo přestupky
 - c) podle zákona č. 86/1950 Sb. , ve znění zákonů jej měnících a doplňujících, pro jmenovitě vymezené delikty,
 - d) podle zákona č. 140/1961 Sb. , ve znění předpisů jej měnících a doplňujících, pro jmenovitě vymezené delikty,
 - e) podle zákona č. 150/1969 Sb. , ve znění předpisů jej měnících a doplňujících, pro jmenovitě vymezené delikty,
 - f) podle zákonného opatření předsednictva Federálního shromáždění č. 99/1969 Sb., pro jmenovitě vymezené delikty,
 - g) podle § 153, 155, 156 a 157 zákonného článku V trestního zákona o zločinech a přečinech z roku 1878, pro zločiny vzpoury, spáchané ve vztahu k ochraně náboženské svobody;
 - h) podle § 2 a 4 zákonného článku XL z roku 1914 o trestní ochraně úřadů, pro trestné činy shluknutí, spáchané ve vztahu k ochraně náboženské svobody,
- jakož i všechna další rozhodnutí v téže trestní věci na ně obsahově navazující se zrušují k datu, kdy byla vydána.“

Pokud jde o zrušovací ustanovení, obsažené v zákoně č. 198/1993 Sb., to je upraveno v § 6 tohoto zákona a zní: „Soud na návrh zruší či zmírní trest uložený za trestný čin, na který se nevztahuje rehabilitace podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů, prokáže-li se během řízení, že jednání odsouzeného směřovalo k ochraně základních lidských a občanských práv a svobod ne zjevně nepřiměřenými prostředky. Pro účely tohoto řízení a následného odškodnění se přiměřeně použijí ustanovení § 4 a násl. zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci.“

Z citovaných zákonných ustanovení, jejichž nesprávného právního posouzení se stěžovatel dovolává, když namítá nedostatek důvodů pro posouzení, že umístění stěžovatele v

psychiatrické léčebně nebylo věznění, jak je má na mysli zákon č. 261/2001 Sb., podle Nejvyššího správního soudu mimo jakoukoliv pochybnost vyplývá, že zákon č. 261/2001 Sb. za pro jeho režim relevantní věznění považuje jen věznění na základě pravomocného odsuzujícího soudního rozsudku pro jmenovitě vymezené delikty. Na jiné způsoby příp. omezení či zbavení osobní svobody zákon č. 261/2001 Sb., a to ani přímo, ale ani zprostředkovaně vymezením rozhodnutí, která měla být pro naplnění třetí zákonné podmínky § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. k uplatnění nároku na odškodnění zrušena, nijak nepamatuje.

Současně je však ještě třeba výslovně zmínit, že v posuzované věci také nebyla (a s ohledem na bezprostředně výše uvedené také ani nemohla být) splněna samotná třetí zákonná podmínka ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb., tj., že příslušné pravomocné soudní rozhodnutí o věznění mělo být zrušeno, a to buď podle zákona č. 119/1990 Sb., nebo podle zákona č. 198/1993 Sb. Jestliže žádné rozhodnutí o věznění vydáno nebylo, potom nemohlo přicházet v úvahu ani jeho zrušení.

K tomu Nejvyšší správní soud pro úplnost, a to obdobně jako Městský soud v Praze, ještě dodává, že případ odsuzujícího rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 30. 9. 1982, sp. zn. 1 T 233/82, vůči stěžovateli, který byl zrušen usnesením Okresního soudu v Kolíně ze dne 23. 6. 1996, sp. zn. 2 Rt 16/90 podle zákona č. 119/1990 Sb., výše uváděnému režimu podřadit nelze, neboť výkon trestu odnětí svobody byl v daném případě podmíněně odložen a k žádnému věznění nedošlo.

Za tohoto stavu věci tak Nejvyšší správní soud námitce stěžovatele, dovolávající se nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, nemohl nikterak přisvědčit. Městský soud v Praze rozhodující právní otázky posoudil správně a ve smyslu tohoto posouzení ve věci také v souladu se zákonem rozhodl.

S ohledem na zjištěný skutkový i právní stav věci je i podle názoru Nejvyššího správního soudu zřejmé, že do rozhodného období, na něž pro účely odškodnění míří zákon č. 261/2001 Sb., ze stěžovatelem uplatňovaných dob spadala pouze doba od 5. 12. 1981 do 30. 1. 1982. V této době však stěžovatel nepobýval ani ve vazbě, ani ve výkonu trestu odnětí svobody, ale pobýval v psychiatrické léčebně, což nelze ve smyslu samotného zákona č. 261/2001 Sb., ve spojení se souvisejícími zákony č. 119/1990 Sb. a č. 198/1993 Sb., považovat za „věznění“. Nadto šlo o dobu kratší tří měsíců, na niž by režim zákona č. 261/2001 Sb., s ohledem na jeho § 5 odst. 4, který přiznává odškodnění jen za dobu delší tří měsíců, i kdyby jinak přicházel v úvahu, uplatněn stejně být nemohl.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ani taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Městského soudu v Praze neshledal.

Stěžovatel v této souvislosti namítal nepřezkoumatelnost spojovanou s nedostatkem důvodů k posouzení, zda umístění v psychiatrické léčebně je nutno považovat za faktické věznění či nikoliv.

Z odůvodnění napadeného rozsudku Městského soudu v Praze zcela jednoznačně vyplývá, že důvody k tomuto rozhodnutí Městskému soudu v Praze „nechyběly“. Jmenovitě se v odůvodnění na str. 4 rozsudku uvádí, že „žalovaný byl oprávněn (povinen) přiznat žalobci nárok a poskytnout jednorázovou peněžní částku pouze za podmínky úplného či částečného zrušení rozhodnutí o jeho věznění podle zákona č. 119/1990 Sb., nebo podle zákona č. 198/1993 Sb., tj. v případě vydání rozhodnutí o této otázce podle těchto předpisů příslušným soudem. Protože v případě žalobce k věznění nedošlo, nárok žalobci nevznikl.“ Na jiném místě odůvodnění, přelom str. 3 a 4 rozsudku, potom Městský soud v Praze uvedl „§ 2 zákona č. 261/2001 Sb. vymezuje okruh osob, jimž přiznává statut politického vězně jednoznačně tak, že jde o osoby vězněné v rozhodném období, u kterých bylo rozhodnutí o jejich věznění zcela nebo zčásti zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb., nebo podle zákona č. 198/1993 Sb. Odškodnění za jinou formu trestu uloženého původními rozsudky, posléze v rámci rehabilitačních procesů zrušenými, zákon č. 261/2001 Sb. neřeší a nezakládá nárok na odškodnění, neboť nevyslovuje, že odškodnění náleží i za jiný způsob omezení osobní svobody podle tehdy platných právních předpisů“. Z uvedeného tak podle názoru Nejvyššího správního soudu jednoznačně plyne, že Městský soud v Praze pro rozhodnutí, že umístění stěžovatele v psychiatrické léčebně nebylo vězněním podřaditelným režimem zákona č. 261/2001 Sb., důvody nejen měl, ale tyto také zvažoval a příslušným způsobem svůj úsudek také uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem Městského soudu v Praze, že stěžovatelovo umístění v psychiatrické léčebně nebylo vězněním podřaditelným režimem zákona č. 261/2001 Sb., ztotožňuje, a v bližším poukazuje na to, co bylo uvedeno výše ve spojení s vyjádřením k naplnění tzv. druhé podmínky ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb.

Nejvyšší správní soud tudíž neshledal, že by se Městský soud v Praze při přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované dopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, a stejně tak neshledal ani to, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Proto nebyla kasační stížnost shledána důvodnou a jako taková musela být podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnuta.

Účastníkům nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, protože stěžovateli, který neměl v řízení úspěch náhrada nákladů nepřísluší, a žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ostatně ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.).

Zástupci stěžovatele JUDr. Zdeňku Koschinovi, který byl ustanoven soudem pro řízení o kasační stížnosti, náleží odměna za dva úkony právní služby po 1000 Kč, a to příprava a převzetí zastoupení a podání doplňku kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k nimž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 75 Kč ke každému z úkonů – celkem 150 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/996 Sb.). Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně, vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 408,60 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2558,60 Kč. Odměna mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu, neboť jde o zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu